

VERANTWOORLING KERNGROEPLIDMAATSCHAP JAAP DE JONG

De volgende verantwoording is veel te laat, en daardoor zonder vooroverleg met mede-kerngroeplid Jack V.L., opgesteld, en behandelt slechts de periode dat ik zelf kerngroeplid was, dus vanaf nov. '77.

In die tijd waren er 4 kerngroepvergaderingen. Deze werden in principe altijd voorbereid in de Werkgroep Landelijke Politiek, de laatste twee keer gezamenlijk met het A.C. Delft, sinds we daarmee een derde kerngroeplid (Govert van Oord) delen. Niet al deze vergaderingen zijn door mij bijgewoond, waarbij allerlei misverstanden en verwarring over de vergaderdata een rol speelden.

Hoewel deze vergaderingen zeker hun nut hebben - de voorbereiding van de kerngroepleden wordt er door verbeterd; er worden in de kerngroep punten uit de vergadering ingebracht - funktioneert deze werkgroep zeker niet optimaal, doordat:

- een echt duidelijk koördinatiepunt ontbreekt;
- de deelname aan de vergadering vanuit het AC erg beperkt is;
- en werd nog verder beperkt door onduidelijkheden over de vervangende kern-groepleden.

Een tweede doelstelling van de groep - naast het begeleiden van landelijk actieve A.C.-leden - het in een minder formele situatie van gedachten wisselen over landelijke politieke problemen komt nog veel minder uit de verf.

Het lijkt me verder wenselijk dat vaker haagse leden een kerngroepvergadering bezoeken, omdat daardoor de kwaliteit van de feedback zou kunnen verbeteren. Dat is belangrijk omdat zowel Jack als ik in de PPR nogal geprononceerde posities innemen en het totale haagse actiecentrum natuurlijk niet minder, wat het zinvol funktioneren in de kerngroep bemoeilijkt.

Toen ik kerngroeplid werd was ik, zo kort na het "bestuurskonflikt" een nogal beladen persoon. In de beide eerste vergaderingen heb ik dan ook geprobeerd zó op te treden dat ik door de grote groep weer positiever beoordeeld zou worden. Mede daarom is er een zekere taakverdeling met Jack gegroeid, waarbij door hem meer de politiek-inhoudelijke, door mij meer de organisatorische-technische zaken werden ingebracht. Ondertussen denk ik er redelijk in geslaagd te zijn weer ingangen te vinden, zoals ook mag blijken uit de verkiezing tot lid van de kerngroepkommissie, hoewel mijn positie nog steeds kwetsbaar is. Niet in de laatste plaats doordat de konflikten en m.n. de sfeer van gerucht en verdachtmaking daaromheen ook op mij hun invloed niet gemist hebben. Dat ik, in mindere mate Doeke van Egten, de Zwarte Piet voor alle ellende hebben toegestoken gekregen, ervaar ik als zo'n grof onrecht, zo'n verdraaiing ook van de feitelijke gang van zaken dat het mijn gedrag kan beïnvloeden. Bovendien zijn er in de landelijke inner circles voldoende figuren die nog steeds op me gebrand zijn, zoals bleek toen een mogelijke kandidatuur voor het PB ter sprake kwam. Daarnaast nog, en ik zeg dat niet om iemand te kwetsen, is de politieke cultuur van de PPR nog zo doordrenkt van het konfessionele verleden, met typische dubbele KVP-moraal van in het openbaar de harmonie prediken en buiten de kringlijnen van de publieke discussie de man i.p.v. de bal spelen. dat mijn optreden, waarbij man en paard wel genoemd worden, alleen daardoor al de nodige emoties oproept.

Een gedetailleerde beschrijving van het verloop van de kerngroepvergaderingen en mijn inbreng daarin, laat ik hier achterwege, om wel aan te geven aan welke hoofdpunten ik steeds aandacht besteed heb. Ik geloof dat de verantwoording daarmee aan inhoudelijk karakter kan winnen.

Allereerst was het van belang de rechten van de kerngroep te verdedigen en uit te breiden.

Het eerste speelde m.n. rond een aantal zaken waarin het nieuwe bestuur, al te makkelijk oudere en nog geldende uitspraken opzij zette. Zoals het "opheffen" van de redaktieraad PPRAK en de Werkgroep Internationale Kontakten. Ook lukte het voor het eerst de kerngroep een voorstel te laten terugwijzen waarin de Stichting voor Vormingswerk aan Jongeren met een aantal principes solde, hoewel die kerngroep onder grote druk werd gezet. Vroeger zwichtte ze uiteindelijk voor zulke fait-accompli-taktiek.

Het tweede kwam tot uiting in het door de kerngroep aanvaarden van een aantal haagse amendementen op het Huishoudelijk Reglement van de kerngroep, waardoor deze b.v. voortaan het recht heeft schriftelijke vragen te stellen. Verwant hiermee was het tweede hoofdpunt, verzet tegen teveel macht bij benoemde landelijke klubs, zoals m.n. het landelijk campagneberaad. Hoe dat uitvalt moet nog blijken, er is al een voorstel onderweg om zo'n klub permanent te maken, en gezien de samenstelling zou dat een permanent maken van het Wijze-Mannen-Instituut betekenen.

Derde belangrijke aandachtspunt waren de financiën van de partij, en m.n. het opvangen van de onthutsend grote schulden veroorzaakt door de zo succesrijke campagne voor de Tweede Kamerverkiezingen. Als bestuurslid heb ik in dit soort technische zaken een behoorlijk tegenwicht in de kerngroep steeds als een gemis ervaren, en ik geloof dat dat ondertussen wat verbeterd is.

Wel ontstaat in de vergadering door deze discussies weer het probleem dat de grote groep het niet aantrekkelijk vindt en zich frustreert.

In het functioneren van de kerngroep is na het novemberkongres een zekere strijdigheid merkbaar. Terwijl de kerngroep werd gezien als één van de oorzaken voor het "slechte" imago van de PPR, hebben toch een aantal "aanzienlijken" (w.o. Wijze Mannen Erik Jurgens en Jacques Tonnaer) zich tot kerngroep laten benoemen, w.s. om de uitvoering van de 8 stellingen te bewaken. Toch krijgt de kerngroep daarmee tegelijkertijd meer gewicht. Daartegenover staat weer dat het ook merkbaar is dat de kerngroep min of meer vermeden wordt door figuren die er verantwoording aan schuldig zijn, mensen als Henk Waltmans, Bas de Gaay Fortman, Boy Trip heb ik er nog zelden waargenomen.

Echt belangrijke politieke discussies hebben er nog nauwelijks plaatsgevonden, de belangrijkste nog was op de laatste vergadering, maar dan na sluitings-tijd over de konsekwenties van de gemeenteraadsverkiezingen.

Ten dele komt dat omdat er niet zoveel aanleiding was - er zijn heel wat minder mensen tenslotte die slechte politieke dingen kunnen doen - aan de andere kant heb ik ook het gevoel dat ze vermeden worden. Zo vind ik m.n. de bestuursverantwoording uitblinken in wolligheid. Tegelijkertijd meen ik dat dit P.B., dat onder uiterst moeilijke omstandigheden moet functioneren, de tijd gegund moet worden zich een plaats te bevechten binnen de "landelijke top". (Daar hoor je bij als je zegt dat ie niet bestaat).

Mijn konklusie is dan ook dat de kerngroep een belangrijke plaats blijft om het haagse geluid te laten klinken, maar dat voor de verandering van het partijbeleid in een meer door ons gewenste richting andere impulsen nodig zullen zijn.

In deze verantwoording heb ik getracht enig inzicht te geven in mijn persoonlijk functioneren, de belangrijkste punten van aandacht aangegeven, en wat gezegd over algemene achtergronden in het reilen en zeilen van de kerngroep zelf en het functioneren t.o.v. het AC, in de hoop dat daarmee een zinvolle verantwoording mogelijk is.

Den Haag, 12 juni 1978

Jaap de Jong